

ΤΡΙΜΕΛΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ
ΑΘΗΝΩΝ

Ταχ. Δ/νση : Λουτσης Ριανκούρ 87
Τ.Κ. : 115 01
Τ.Θ. : 143 06
Πληροφορίες : Ράγκος Βασιλείος
Τηλέφωνο : 210-6962223
Τμήμα : 12ο ΤΜΗΜΑ

Αρ. Πινακίου: 9
Αρ. Κλήσης: ΚΔ2016/9-5-2022
ΑΒΕΜ: ΕΦ4096/19-11-2020
ΕΑΥ: 20200351680 N

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΤΜΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
Π.Ε. ΖΑΚΥΝΘΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
Πρωτ.: 33298 / 7903
Ημ/ρ/νια: 17/5/22

ΠΡΟΣ: ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ
ΝΗΣΩΝ Π.Ε. ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΚΛΗΣΗ

Σας καλούμε να εμφανισθείτε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών που θα συνεδριάσει στην αίθουσα συνεδριάσεων του 12ο Τμήματος (οδός Λ. Ριανκούρ, αρ. 87) στις 15 Σεπτεμβρίου 2022, ημέρα Πέμπτη και ώρα 11:00.

Στη συνεδρίαση αυτή θα συζητηθεί η με χρονολογία 19/11/2020 έφεση που άσκησε ο/η ο/το: ΜΕΤΟΧΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΗΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ κατά: ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ Π.Ε. ΖΑΚΥΝΘΟΥ και κατά της απόφασης Α11913 (30/07/2020) / ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ (Τριμελές). Η παράστασή σας στην πιο πάνω συζήτηση θα γίνει δπως ο νόμος ορίζει.

Αν δεν εμφανισθείτε, η υπόθεση θα δικαστεί όπως ορίζουν οι διατάξεις των άρθρων 34 και 135 ΚΔΔ.

Η Διοικητική Αρχή υποχρεώνεται επιπλέον να ενεργήσει σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 129 και 149 του ΚΔΔ.

Το αρμόδιο όργανο παραγγέλλεται να προβεί, κατά περίπτωση, στη σύμφωνα με το άρθρο 128 ΚΔΔ επίδοση αντιγράφου της έφεσης καθώς και της κλήσης για παράσταση κατά τη συζήτηση στον διάδικτο ή στον αντίκλητο ή στον αντιπρόσωπο ή στον εκπρόσωπό σας, που είναι ο:

Αθήνα, 09/05/2022

Ο. Γραμματέας

Ράγκος Βασιλείος

Η επίδοση έγινε στις 16/05/2022
ημέρα Δευτέρα..... ώρα 11:00.....
Εκείνη που έκανε την επίδοση

[Handwritten signature]

ΣΥΝΤΗΜΗΣΗ ΠΡΟΦΕΣΜΙΑΣ 40 ΗΜΕΡΩΝ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 128 ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 4 ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 27/17/99. Ο/Η ΠΡΟ/ΣΤΑΜΕΝΟΣ/Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ ο.ο. Ο/Η Γραμματέας Ράγκος Βασιλείος
--

ΕΝΩΠΙΟΝ
ΤΟΥ
ΤΡΙΜΕΛΟΥΣ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΦΕΣΗ

Της αποκεντρωμένης δημόσιας υπηρεσίας με την επωνυμία «Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων», εδρευούσης στην Αθήνα, επί της οδού Λυκούργου, αριθ. 12, έχουσας ηλεκτρονική διεύθυνση mtpy@mtpy.gr, υπαγομένης στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων και νομίμως εκπροσωπουμένης από τον Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου της.

ΚΑΤΑ

1. του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Περιφέρεια Ιονίων Νήσων» (ως προς την Περιφερειακή Ενότητα Ζακύνθου), εδρεύοντος στην Κέρκυρα (Αλυκές Ποταμού), νομίμως εκπροσωπουμένου από τον Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, και
2. Της υπ' αριθ. 11913/2020 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος 30^ο).

Συνοπτική Έκθεση Τιθεμένων Νομικών Ζητημάτων

Η εκκαλουμένη απόφαση είναι παράνομη και πρέπει να εξαφανιστεί, διότι μη νομίμως εξετάζει αυτεπαγγέλτως λόγο που δεν προβλήθηκε με την ένδικη προσφυγή, ερμηνεύει εσφαλμένως τις διατάξεις των άρθρων 22, 24, 25, 29 και 31 του π.δ. 422/1981, παραβιάζει τις διατάξεις του άρθρου 73 του π.δ. 422/1981 και του άρθρου 47 του ν. 4257/2014 καθώς και την παγία νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας και επικαλείται ως προβλέψεις του νόμου φράσεις, οι οποίες δεν απαντώνται στην κείμενη νομοθεσία.

A. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Επί της από 17.03.2017 και υπ' αριθ. εισαγ. ΠΡ2488/20.03.2017 προσφυγή της νυν εφεσιβλήτου Περιφερείας Ιονίων Νήσων εξεδόθη η εκκαλουμένη υπ' αριθ. 11913/2020 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος 30^{ου}), η οποία εσφαλμένως δέχεται την ένδικη προσφυγή και εσφαλμένως «Ακυρώνει την απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του καθ' ου η προσφυγή "Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων" (Μ.Τ.Π.Υ.) που λήφθηκε κατά την 1η συνεδρίαση της 9^{ης}.1.2017 (Θέμα 2.04)».

Στην ανωτέρω κρίση το πρωτόδικο δικαστήριο κατέληξε με το ακόλουθο (εσφαλμένο κατά την όποψή μας) σκεπτικό:

«... 5. Επειδή, από το συνδυασμό των προαναφερόμενων άρθρων 24, 25 και 31 του π.δ. 422/1981 συνάγεται ότι οι υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. πάγιες κρατήσεις επί των αποδοχών των ασφαλισμένων σε αυτό (μετόχων και μη), βαρύνουν αποκλειστικά τους τελευταίους και παρακρατούνται από τις αποδοχές τους μέσω του εκάστοτε φορέα μισθοδοσίας τους, αν δε για οποιονδήποτε λόγο (π.χ. άδεια ή απομάκρυνση από την υπηρεσία) ο ασφαλισμένος μέτοχος (ή μη) - δεν μισθοδοτείται από την υπηρεσία του, ώστε να διενεργούνται οι οχετικές υπέρ του Ταμείου κρατήσεις, δεν απαλλάσσεται της πληρωμής αυτών (άρθρο 29 του π.δ. 224/1981), ενώ δεν προκύπτει από κάποια διάταξη του Καταστατικού του εν λόγω Ταμείου ύποχρέωση καταβολής των εισφορών αυτών από τον φορέα μισθοδοσίας τους (στην προκείμενη περίπτωση από το ήδη προσφεύγον ν.π.δ.δ.), καθώς αυτές βαρύνουν μόνο τον υπάλληλο, από τον οποίο και πρέπει να αναζητηθούν. Επίσης, συνάγεται ότι η κράτηση του άρθρου 22 Α εδάφιο α' του π.δ. 422/1981 υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. που επιβάλλεται, κατ' αρχάς, επί του ανταλλάγματος κάθε συμβάσεως εκτελέσεως δημοσίου έργου ή προμήθειας αγαθών ή υπηρεσιών, η οποία συνάπτεται από το Δημόσιο, ν.π.δ.δ. και ειδικά ταμεία που έχουν συσταθεί από το Κράτος, συνιστά υπό την ευρύτερη έννοια εισφορά που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 7 παρ. 1 περ. α' του ν. 702/77 (Σ.Τ.Ε. 320/2019 σκέψη 4, 3507/2008). Περαιτέρω δε, προκύπτει ότι υπόχρεος έναντι του Μ.Τ.Π.Υ. για την καταβολή της επίδικης κράτησης είναι ο εκάστοτε προμηθευτής του Δημοσίου, ν.π.δ.δ. και ειδικού ταμείου ανεξαρτήτως του

ιρόπου είσπραξής της, αν δηλαδή αποδίδεται στο ταμείο από τον προμηθευτή ή αν παρακρατείται από το αντίπρο που καταβάλλει το Δημόσιο, το ν.π.δ.δ. και το ειδικό ταμείο στον προμηθευτή και αποδίδεται στη συνέχεια από όργανα του Δημοσίου, του ν.π.δ.δ. και του ειδικού ταμείου προς το Μ.Τ.Π.Υ. (πρβλ. Σ.Γ.Ε. 1340/1997 7μ., 4049/1996). Η τελευταία περίπτωση ρυθμίζεται, προκειμένου περί ν.π.δ.δ., από τις διατάξεις του άρθρου 31 παρ. 2 του ως άνω π.δ. 422/1981 και των άρθρων 6 και 7 του π.δ. 584/1975 (Α' 188), οι οποίες προβλέπουν τη διαδικασία παρακράτησης των ποσών αυτών κατά την εξόφληση από το αντισυμβαλλόμενο ν.π.δ.δ. των χρηματικών ενταλμάτων που εκδίδονται για την αποπληρωμή του τιμήματος των πωλουμένων ειδών και υπηρεσιών και την απόδοσή τους, ακολούθως, στο Μ.Τ.Π.Υ. (ως τρίτο). Κατά τούτο δε, το αντισυμβαλλόμενο ν.π.δ.δ. απλώς μεσολαβεί κατά την είσπραξη του εν λόγω κοινωνικού πόρου για λογαριασμό του Μ.Τ.Π.Υ., με τη διενέργεια των σχετικών κρατήσεων κατά την εξόφληση του αντιτίμου των οικείων συμβάσεων, χωρίς, για τον λόγο αυτό, να καθίσταται το ίδιο υπόχρεο για την καταβολή αυτών.

...

8. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με τις διατάξεις που προεκτέθηκαν, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη ότι: α) οι ένδικες κρατήσεις υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. επί των αποδοχών των ασφαλισμένων σε αυτό (μετόχων και μη) βαρύνουν αποκλειστικά τους τελευταίους και παρακρατούνται από τις αποδοχές τους μέσω του εκάστοτε φορέα μισθοδοσίας τους, ενώ δεν προκύπτει από κάποια διάταξη του Καταστατικού του εν λόγω Ταμείου υποχρέωση καταβολής των εισφορών αυτών από το προσφεύγον ν.π.δ.δ., καθώς αυτές βαρύνουν μόνο το μισθοδοτούμενο, από τον οποίο και πρέπει να αναζητηθούν, β) για τις ένδικες κρατήσεις επί των δαπανών κατ' άρθρο 22 Α του π.δ. 422/1981, υπόχρεος έναντι του Μ.Τ.Π.Υ. είναι ο εκάστοτε εργολάβος, προμηθευτής, πάροχος υπηρεσίας του Δημοσίου, ν.π.δ.δ. και ειδικού ταμείου, ανεξαρτήτως του τρόπου είσπραξής τους κρίνει ότι το Δ.Σ. του Μ.Τ.Π.Υ. μη νομίμως πραέβη με την προσβαλλόμενη απόφασή του στον καταλογισμό σε βάρος του προσφεύγοντας ν.π.δ.δ. των εν λόγω ποσών, τα οποία ανησυχούν στις μη διενεργηθείσες, κατά τα ανωτέρω, κρατήσεις και τους συναφείς τόκους καθυστέρησης, καθόσον τα ποσά αυτά δεν βαρύνουν το τελευταίο, και, συνεπώς, η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να ακυρωθεί για το

λόγο αυτό, ο οποίος εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, ως αναγόμενος στην πλημμέλεια της προσβαλλόμενης πράξης κατά τη νόμιμη βάση της (άρθρο 79 παρ. 1 β' του Κ.Δ.Δ.)».

Β. ΛΟΓΟΙ ΕΦΕΣΕΩΣ

Την ως άνω υπ' αριθ. 11913/2020 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος 30^{ον}), η οποία επεδόθη στο εκκαλούμενο Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων στις 28.08.2020, εκκαλούμενες παραδεκτώς, για τους κατωτέρω παραδεκτούς, νόμιμους και βάσιμους λόγους και για όσους άλλους λόγους επιφυλασσόμαστε να προσθέσουμε νομίμως και προσηκόντως:

1) Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, εφ' όσον δεν είχε προβληθεί σχετικός λόγος με το δικόγραφο της ενδίκου προσφυγής, δεν είχε δικαίωμα αυτεπάγγελτης έρευνας του ζητήματος που αναφέρεται στην σκέψη 8 της εκκαλουμένης αποφάσεως, καθώς το ζήτημα αυτό δεν ανάγεται σε πλημμέλεια της προσβαλλόμενης πράξεως κατά την νόμιμη βάση της (αφού αυτή, σε κάθε περίπτωση, δηλαδή ακόμη και σύμφωνα με την πρωτόδικη κρίση, εξακολουθεί να συγκροτείται από τις διατάξεις των άρθρων 22, 24, 25, 29, 31 και 73 του π.δ. 422/1981), αλλά ανάγεται στην πραγματική βάση αυτής σε σχέση με το υπόχρεο πρόσωπο.

2) Η πρωτόδικη κρίση ότι το νυν εφεσίβλητο δεν είναι υπόχρεο για την καταβολή των μη διενεργηθεισών και μη αποδοθεισών υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων είναι εσφαλμένη.

Συγκεκριμένα, η νομολογία του ΣτΕ που δέχθηκε ως ισχύουσα το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο (ΣτΕ 1340/1997 7μ.), σύμφωνα με την οποία ο βαρυνόμενος με την κράτηση είναι ο προμηθευτής του Δημοσίου, έκρινε επί αιτιάσεων προμηθευτή εναντίον του Μ.Τ.Π.Υ., με τις οποίες ο προμηθευτής αρνείτο την επιβάρυνσή του με την ένδικη εκεί κράτηση. Ειδικότερα και όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της αποφάσεως εκείνης, ενώ αρχικώς ο ίδιος ο προμηθευτής απέδιδε την ένδικη κράτηση στο Μ.Τ.Π.Υ., ακολούθως, έπαυσε να καταβάλλει αυτήν. Το πασό της

οφειλομένης κρατήσεως έκτοτε υπολογίστηκε βάσει χρηματικών ενταλμάτων του Υπουργείου Οικονομικών, πουσό το οποίο αναζήτησε το Μ.Τ.Π.Υ. δια εκδόσεως ειδικής προσκλήσεως. Το δικαστήριο, λοιπόν, εκείνο έκρινε -με βάση εντελώς διαφορετικό ιστορικό (και αφού μάλιστα ο προμηθευόμενος, ήτοι, το Ελληνικό Δημόσιο, εξέδωσε χρηματικά εντάλματα, με τα οποία υπολογίστηκε το πουσό της μη αποδοθείσης εκεί κρατήσεως από τον προμηθευτή)- ότι δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός του προμηθευτή ότι υπόχρεος είναι μόνο το Ελληνικό Δημόσιο. Αυτή η σκέψη προδήλως είναι ορθή υπό τις εκεί αναφερόμενες συνθήκες, αφού, εν τέλει, δεν αμφισβητείται ότι είναι απαράδεκτο ο προμηθευτής να ωφελείται από την μη απόδοση της κρατήσεως και να καθίσταται υπόχρεο μόνο το Ελληνικό Δημόσιο, γεγονός που θα καθιστούσε τον προμηθευτή αδικαιολόγητα πλουσιότερο. Τούτο, όμως, είναι εντελώς διάφορο ζήτημα της υπό κρίση περιπτώσεως, όπου ο προμηθευόμενος, ήτοι το εφεσίβλητο, δεν διενήργησε καθόλου την εκεί ένδικη κράτηση και δεν εξέδωσε καν χρηματικά εντάλματα εις βάρος του προμηθευτή, γεγονός το οποίο καθιστά το εφεσίβλητο υπόλογο, άλλως υπεύθυνο προς καταβολή αυτής, την οποία μπορεί με την σειρά του να αναζητήσει από τον προμηθευτή ως αρχικώς υπόχρεο. Το ΣτΕ, με την ως δινώ απόφασή του το 1997, δεν αποφάνθηκε υπέρ του υποχρέου προμηθευτή προς καταβολή της κρατήσεως σε κάθε περίπτωση, αλλά έκρινε και ορθώς, επί συγκεκριμένου ισχυρισμού του εκεί προμηθευτήδιαδίκου, με τον οποίο (ισχυρισμό) επιχειρούσε να απαλλαγεί εντελώς από την κράτηση.

Προς τούτο άλλωστε, αργότερα, σε παρόμοια υπόθεση μεταξύ προμηθευτή (επιχείρηση εστιάσεως που σίτιζε τους απόρους φοιτητές του ΤΕΙ Σερρών κατόπιν συμβάσεως, έναντι ανταλλάγματος καταβαλλομένου από το τελευταίο) και του Μ.Τ.Π.Υ., όπου το πρώτο αμφισβητούσε την νομιμότητα της διενεργηθείσας από τον προμηθευόμενο {ΤΕΙ Σερρών} κρατήσεως, την οποία αυτό απέδωσε στο Μ.Τ.Π.Υ. (ΣτΕ Ολομ. 2638/2007) και η εκεί επιχείρηση την αναζητούσε ως αχρεώστητη, δεν επαναλήφθηκε η αναφερθείσα στην προηγούμενη παράγραφο σκέψη. Προδήλως, δε, δεν επαναλήφθηκε, αφού δεν υπήρξε εκεί σχετικός ισχυρισμός από τον προμηθευτή, ενώ, άλλωστε, η εκεί κράτηση είχε διενεργηθεί απευθείας από το εκεί προμηθευόμενο ΤΕΙ.

Επιχείρημα, δε, κατά της απόψεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου περί του προμηθευτή ως αποκλειστικώς υποχρέου, παρέχει άλλωστε και τη πλέον πρόσφατη νομολογία του ΣτΕ (ΣτΕ 191/2019), η οποία, σε συνέχεια και προηγουμένης νομολογίας, έκρινε περί της αρμοδιότητας των δικαστηρίων ουσίας, με το σκεπτικό ότι ο πόρος του 3% αποβλέπει στην ενίσχυση των εισόδων του Ταμείου για την πραγμάτωση σκοπών κοινωνικής ασφάλισης και, επομένως, συνιστά υπό ευρύτερη έννοια κοινωνικοασφαλιστική εισφορά. Συνεπώς, το εκεί δικαστήριο έκρινε ότι η διαφορά που ανακύπτει σχετικά με την υποχρέωση καταβολής της εισφοράς αυτής εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της περιπτ. α' της παρ. 1 του άρθρου 7 του ν. 702/1977 (Α' 268), εφόσον η τελευταία αυτή διάταξη, παρ' ότι κατά το γράμμα της αναφέρεται μόνο σε διαφορές που ανακύπτουν σχετικά με τις καταβαλλόμενες «υπό εργοδοτών και ησαφαλισμένων» εισφορές, καταλαμβάνει, εν τούτοις, κατά το αληθές της νόημα, και τις διαφορές που ανακύπτουν σχετικά με εισφορές καταβαλλόμενες υπέρ οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης από οποιονδήποτε υπόχρεο, έστω και εάν αυτός δεν μπορεί να θεωρηθεί στην συγκεκριμένη περίπτωση εργοδότης ή ασφαλισμένος (ΣτΕ 2368/2007, Ολομ. 3473/2005, 39/2004). Με άλλες λέξεις, προκειμένου το ΣΤΕ να κρίνει επί της αρμοδιότητας των δικαστηρίων ουσίας και της αναρμοδιότητας αυτού, έκρινε ρητώς ότι οι εν λόγω διαφορές είναι κοινωνικοασφαλιστικές, ανεξαρτήτως του ποιος είναι ο υπόχρεος, εργοδότης, ασφαλισμένος ή οποιοσδήποτε τρίτος.

Πλέον, δε, των ανωτέρω, εάν δεχθεί κανές ότι μόνος υπόχρεος είναι ο προμηθευτής ή ο υπαλληλος, τούτο οδηγεί σε φαλκίδευση των δικαιωμάτων του Μ.Τ.Π.Υ. και καταλήγει σε αιτώλεια των αξιώσεων του. Πράγματι, στις περιπτώσεις της μη διενέργειας από τον υπόχρεο φορέα της κρατήσεως εις βάρος του προμηθευτή ή του υπαλλήλου και της μη παρακολουθήσεως, έστω, της πτορείας αυτής, είναι προφανές ότι ανακύπτει ισόποση ζημία του Μ.Τ.Π.Υ. και για τον λόγο αυτόν η ένδικη προσβαλλόμενη απόφαση του Δ.Σ. του Μ.Τ.Π.Υ., καθ' όλα νόμιμα στρέφεται κατά του φορέα με βάση τον Έλεγχο που διενήργησαν τα όργανα του Ταμείου. Σε αντίθετη περίπτωση, δημιουργείται το νομικό παράδοξο να καθίσταται δικαστικώς μη επιδιώξιμη η αξιώση του Μ.Τ.Π.Υ., αφού το Μ.Τ.Π.Υ. δεν γνωρίζει εκ των προτέρων τις συναφθείσες συμβάσεις

που υπόκεινται στην ένδικη κράτηση ή τις μισθοδοτικές καταστάσεις των υπαλλήλων του φορέα. Τούτο, διότι, συνήθως, όπως εν προκειμένω, η σύμβαση μεταξύ προμηθευτή και προμηθευομένου Ελληνικού Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. κ.λτ. και οι μισθοδοτικές καταστάσεις του προσωπικού του φορέα καθίστανται γνωστά πολλά έτη μεταγενέστερα, συχνά, δε, συμπτωματικώς κατόπιν ελέγχων, με αποτέλεσμα η απαίτηση του Μ.Τ.Π.Υ. να καθίσταται εξαιρετικώς επισφαλής εξαιτίας νομικών και πραγματικών καταστάσεων που στο μεταξύ δημιουργήθηκαν, όπως ενδεχόμενη προβολή ισχυρισμού περί παραγραφής της αξιώσεώς του, αλλά και, ιδίως, ενδεχόμενη μεταβολή της νομικής και πραγματικής καταστάσεως του προμηθευτή ή του υπαλλήλου.

Με άλλα λόγια, εάν το Μ.Τ.Π.Υ. επιτρέπεται να στραφεί μόνο κατά του προμηθευτή ή του υπαλλήλου, τούτο οδηγεί στην αναίρεση του λόγου, για τον οποίο καθιερώθηκε η διαδικασία διενέργειας κρατήσεων και απόδοσης αυτών από τον εκάστοτε φορέα και συνίσταται στο ότι ο φορέας έχει την δυνατότητα να παρακρατεί κατά την εξόφληση των συμβατικών του υποχρεώσεων και την καταβολή των αποδοχών του προσωπικού του το κατά νόμο ποσοστό υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων, καθώς το Μ.Τ.Π.Υ. τελεί σε πλήρη αδυναμία να γνωρίζει τους αρχικώς υποχρέους προμηθευτές και το προσωπικό του φορέα και δεν διαθέτει μηχανισμό απευθείας επιβολής των υπέρ αυτού κρατήσεων σε αυτούς. Δηλαδή το όλο οικοδόμημα του άρθρου 31 του π.δ. 422/1981 αποσαρθρώνεται, αφού ο μοναδικός μηχανισμός, τον οποίο διαθέτει κατά νόμο το Μ.Τ.Π.Υ. για την σύλλογή των υπέρ αυτού κρατήσεων, ήτοι οι εκκαθαριστές του Ελληνικού Δημοσίου και των Ν.Π.Δ.Δ. που έχουν την υποχρέωση διενέργειας των κρατήσεων, θα αποβάλει τον υποχρεωτικό του χαρακτήρα και θα καταστεί μία διαδικασία που θα επαφίεται στην ευχέρεια του εκάστοτε εκκαθαριστή-υπαλλήλου, ο οποίος θα γνωρίζει ότι ουδεμία κύρωση, ουδεμία ευθύνη και ουδεμία οφειλή δεν θα επιφέρει για τον ίδιο ή τον δημόσιο φορέα, στον οποίον υπηρετεί, η παράλειψη διενέργειας των νομίμων υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων. Η μετακύλιση της ευθύνης αυτής στον υπάλληλο-μέτοχο, υπάλληλο-μη μέτοχο ή εργολάβο/προμηθευτή, ο οποίος επέδειξε εμπιστοσύνη στον εκκαθαριστή-υπάλληλο ότι θα διενεργήσει τις νόμιμες και ορθές κρατήσεις, δεν συνάρδει ούτε με την αρχή της χρηστής διοικήσεως ούτε με την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικουμένου. Αντιθέτως, η εκκαλουμένη απόφαση πρέπει να εξαφανισθεί, κατά τρόπο, ώστε να

εμπιεδωθεί η αντίληψη ότι κάθε παράλειψη μιας υποχρεώσεως από ένα διοικητικό όργανο – υπάλληλο επιφέρει κάποιου είδους συνέπεια έστω για τον φορέα, του οποίου το διοικητικό όργανο – υπάλληλος (εκκαθαριστής) ευθύνεται για την παράλειψη αυτήν.

Η, δε, σκέψη του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ότι δεν υπάρχει διάταξη στο Καταστατικό του Μ.Τ.Π.Υ. που να καθιστά υπόχρεο το Ελληνικό Δημόσιο, το ν.π.δ.δ. ή το ειδικό ταμείο, εάν αυτά παραλείψουν να διενεργήσουν την κράτηση, είναι ομοίως εσφαλμένη. Κατ' αρχάς, ο καταλογισμός που εξεδόθη εις βάρος του νυν εφεσιβλήτου έχει την έννοια του νομίμου τίτλου βεβαιώσεως οφειλής, ο οποίος νομίμως εκδίδεται βάσει εγγράφων, και δη της Εκθέσεως Ελέγχου, και δεν συνιστά καταλογιστική πράξη του Ελεγκτικού Συνεδρίου ή των Οικονομικών Επιθεωρητών. Η δυνατότητα εκδόσεως αυτού του νομίμου τίτλου βεβαιώσεως οφειλής παρέχεται στο Μ.Τ.Π.Υ. από τα άρθρα 31 και 73 του Π.Δ. 422/1981, σύμφωνα με τα οποία «1. Η εισπραξις των εις τα οικεία άρθρα του παρόντος αναφερόμενων υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων εν γένει ενεργείται δ' εκπτώσεως επί των σχετικών ενταλμάτων πληρωμής ή ετέρων τίτλων πληρωμής ... 2. Προκειμένου περί εξόδων βαριυνδόντων τον προϋπολογισμόν Ν.Π.Δ.Δ. ή εισαγωγή και απόδοσης των υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. ενεργούμενων κρατήσεων ενεργείται κατά τα υπό των άρθρων 6 και 7 του π.δ. 584/1975 "περί του τρόπου και της διαδικασίας εξοφλήσεως των χρηματικών ενταλμάτων ή ετέρων τίτλων πληρωμής των Ν.Π.Δ.Δ. και εισαγωγής και αποδόσεως των υπέρ του Δημοσίου ή τρίτων κρατήσεων" οριζόμενα. 3. ... 6. Το Μετοχικό Ταμείον εν ουδεμιά περιπτώσει στερείται του δικαιώματος να εισπράξῃ τας οφειλομένας κρατήσεις μετά του νομίμου τόκου εάν η εισπραξις αυτού δεν εγένετο δια κρατήσεως εκ του μισθού μηνός τινός εξ οιασδήποτε λόγου, δικαιούμενον εν πάσῃ περιπτώσει να εισπράξῃ αυτάς διοικητικώς κατά τον νόμον περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων και δια των υπό των νόμων τούτων επιτρεπομένων νομίμων αναγκαστικών μέσων ή δια κρατήσεων εκ των αποδοχών του υπαλλήλου είτε δια του Ταμείου του Μετοχικού Ταμείου είτε δια των λοιπών δημοσίων Ταμειών» (άρθρο 31) και «Πάσα οφειλή προς το Ταμείον προερχόμενη εξ οιασδήποτε αιτίας επιβαρύνεται δια τόκου, λογιζομένου αφ' ης έδει να καταβληθή ημέρας. Η αναγκαστική είσπραξις των εις το Μ.Τ.Π.Υ. ανηκόντων εσόδων, ως και των εξ οιασδήποτε άλλης αιτίας εις αυτό οφειλομένων, ενεργείται υπό

του Ταμείου αυτού κατά τας περί εισπράξεως των δημοσίων εσόδων διατάξεις» (άρθρο 73).

Δηλαδή, παρά την περί του αντιθέτου εσφαλμένη κρίση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, ασφαλώς και υφίσταται διάταξη στην νομοθεσία του Μ.Τ.Π.Υ. που γεννά υποχρέωση καταβολής της κάθε είδους υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεως από το Ελληνικό Δημόσιο ή το ν.π.δ.δ. ή το ειδικό ταμείο σε περίπτωση που τα τελευταία για οποιοδήποτε λόγο παραλείψουν να διενεργήσουν την επίμαχη κράτηση. Αυτή είναι η προαναφερθείσα διάταξη της παρ. 6 του άρθρου 31 του π.δ. 422/1981, η οποία με την έντονη φράση «*εν ουδεμίᾳ περιπτώσει*» δεν αφήνει καμία αμφιβολία ότι το Μ.Τ.Π.Υ. μπορεί να στραφεί κατά οιουδήποτε υπευθύνου για την μη παρακράτηση ή/και μη απόδοση των υπέρ αυτού κρατήσεων, είτε ο υπεύθυνος είναι ο υπάλληλος-μέτοχος είτε είναι ο υπάλληλος-μη μέτοχος ή εργολάβος/προμηθευτής ή δημόσιος φορέας, του οποίου δργανό φέρει την ευθύνη για την μη παρακράτηση ή/και μη απόδοση των υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων. Ή, δε, διάκριση μεταξύ δυνατότητας εισπράξεως των κρατήσεων αυτών δια (παρα)κρατήσεων επί των αποδοχών των υπαλλήλων (δυνατότητα που προβλέπεται μόνον για τους υπαλλήλους) και της δυνατότητας εισπράξεως των κρατήσεων αυτών με εφαρμογή του Κ.Ε.Δ.Ε. (δυνατότητα που προβλέπεται για αόριστο κύκλο φυσικών ή νομικών προσώπων, χωρίς να περιορίζεται αυτή μόνον στους υποχρέους υπαλλήλους και στους υποχρέους προμηθευτές) καταδεικνύει ότι το Μ.Τ.Π.Υ., δυνάμει αυτής της διατάξεως και της προβλεπομένης σε αυτήν δυνατότητας εισπράξεως των κρατήσεων με εφαρμογή του Κ.Ε.Δ.Ε., έχει το δικαίωμα να βεβαιώσει την οφειλή των μη παρακρατηθεισών ή/και μη αποδοθεισών κρατήσεων και στον υπόχρεο για την διενέργεια των κρατήσεων φορέα (εν προκειμένω το νυν εφεσίβλητο).

Επιπροσθέτως πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 54 του Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού, «*Δημόσιος υπόλογος είναι όποιος διαχειρίζεται, έστω και χωρίς νόμιμη εξουσιοδότηση, χρήματα, αξίες ή υλικό που ανήκουν στο Δημόσιο ή σε Ν.Π.Δ.Α., καθώς και οποιοσδήποτε άλλος θεωρείται από το νόμο δημόσιος υπόλογος*». Έχει, δε, κριθεί (ΑΠ 488/1989, ΣτΕ 2548/2007) πως δημόσιος υπόλογος μπορεί να είναι και νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου στο σύνολό του και όχι αυτοτελώς κάποια όργανά του (διαχειριστές, μέλη διοικητικού

συμβουλίου κ.λπ.). Ως εκ τούτου, η παρακράτηση και απόδοση των υποχρεωτικών υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων (επί δαπανών) είναι υποχρέωση εκάστου φορέα ως δημοσίου υπολόγου.

3) Πέραν των ανωτέρω σφαλμάτων της εκκαλουμένης αποφάσεως λόγω αντιθέσεως σε διατάξεις νόμου, αυτή είναι εσφαλμένη και διότι έρχεται σε αντίθεση με την παγία νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας και των διοικητικών δικαστηρίων σχετικώς με τον τρόπο αναζητήσεως και εισπράξεως των εξ ασφαλιστικών κρατήσεων (επί αποδοχών υπαλλήλων και επί δαπανών) ληξιπροθέσμων εσόδων των ασφαλιστικών οργανισμών απευθείας από τους φορείς, οι οποίοι υποχρεούνταν αλλά παρέλειψαν να παρακρατήσουν και να αποδώσουν τις ασφαλιστικές αυτές κρατήσεις (ΣτΕ 2801/2006, ΣτΕ 1052/2004, 3021/2002, ΔΕΦΠειρ 505/2015).

Συγκεκριμένα, οι διατάξεις των άρθρων 4 § 1 και 22 § 5 του Συντάγματος ορίζουν ότι «Οι Έλληνες είναι ίοι ενώπιον του Νόμου» (4 § 1) και «Το κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων όπως νόμος ορίζει» (22 § 5). Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται δέσμευση του νομοθέτη, ο οποίος κατά τη ρύθμιση ουσιωδώς όμοιων περιπτώσεων δεν επιτρέπεται να χειρίζεται τις περιπτώσεις αυτές κατά τρόπο ανόμοιο, εισάγοντας εξαιρέσεις και διακρίσεις, εκτός αν η διαφορετική ρύθμιση δεν είναι αυθαιρέτη, αλλά επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος, η συνδρομή του οποίου υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων. Η δέσμευση δε αυτή του νομοθέτη υφίσταται και κατά την εκδήλωση της κρατικής μέριμνας, για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων, που διασφαλίζεται με τη λειτουργία βιώσιμων, δημόσιου χαρακτήρα ασφαλιστικών φορέων, και επιβάλλει τη συμμετοχή εργοδοτών και εργαζομένων στο σύστημα παροχών και αντιπαροχών της κοινωνικής ασφάλισης, μεταξύ των οποίων και η καταβολή εισφορών. Καθόσον οι εισφορές του εργοδότη καταβάλλονται με αφορμή τη σχέση εργασίας η οποία συνδέει αυτόν με τους ασφαλισμένους, αποτελούν τμήμα του μισθού και υπολογίζονται επί των αποδοχών των εργαζομένων, όπως και οι ασφαλιστικές εισφορές που καταβάλλουν αυτοί οι οποίες παρακρατούνται από τον ίδιο, υποχρεούμενο να αποδώσει αυτές μαζί με τις ίδιες εισφορές στον ασφαλιστικό φορέα (ΔΕΦΠειρ 505/2015, σκ. 3). Ως προς, δε, την

απόδοση αυτήν, «δεν νοείται απρόθεσμη υποχρέωση καταβολής εισφορών που αποτελούν τους πόρους των Ασφαλιστικών Οργανισμών. Σε περίπτωση δε ύπαρξης σχετικού κενού στο καταστατικό τέτοιου Ασφαλιστικού Οργανισμού, ..., πρέπει να καλυφθεί αυτό κατ' ανάλογη εφαρμογή των ισχυουσών για τους λοιπούς Οργανισμούς, διατάξεων, ..., και ο εργοδότης να υποχρεούται στην καταβολή των οφειλομένων εισφορών εντός ευλόγου χρόνου ..., ώστε να εξασφαλίζεται η έγκαιρη περιέλευση σε αυτόν των προβλεπομένων πόρων του και η δυνατότητα εκπλήρωσης του σκοπού του. Αντίθετη εκδοχή θα οδηγούσε στην έκθεση του Ασφαλιστικού Οργανισμού αυτού στον κίνδυνο της ματαίωσης του σκοπού του και στη στέρηση των ασφαλισμένων σ' αυτόν μισθωτών, κατά παράβαση του άρθρου 4 § 1 του Συντάγματος και ειδικώς, της προβλεπόμενης από το Σύνταγμα, ασφαλιστικής προστασίας» (ΔΕΦΠειρ 505/2015, σκ. 4).

Επίσης, το Συμβούλιο της Επικρατείας, εξετάζοντας περίπτωση εργοδότριας εταιρείας, η οποία κατά νόμο έχει την υποχρέωση διενέργειας κρατήσεων υπέρ ασφαλιστικού ταμείου επί των αποδοχών των υπαλλήλων του και ασφαλισμένων του ταμείου και αποδόσεως αυτών στο ταμείο, έκρινε ότι «το ποσό της εισφοράς των εργαζομένων παρακρατείται από τον εργοδότη, ο οποίος είναι υποχρεωμένος να το αποδώσει στο Ταμείο ... στην ορισθείσα Τράπεζα εντός συγκεκριμένης προθεσμίας, μετά την πάροδο της οποίας καθίσταται για το Ταμείο απαιτητό το σύνολο των ανωτέρω εισφορών. Κατά συνέπεια, το σύνολο των οφειλομένων εισφορών ... εργαζομένου, οι οποίες αντιστοιχούν στον υποχρεωτικώς ασφαλιζόμενο χρόνο, καταλογίζεται αναγκαστικώς από το Ταμείο με πράξη επιβολής εισφορών στην εργοδότρια εταιρεία, ...» (ΣτΕ 3021/2002, σκ. 4), παρά το γεγονός ότι από καμία διάταξη της νομοθεσίας του εκεί ασφαλιστικού ταμείου δεν προέκυπτε υποχρέωση καταβολής των εισφορών αυτών από την εργοδότρια εταιρεία.

Εξ άλλου, σύμφωνα με την ανωτέρω παγία νομολογία, «αν η νομοθεσία του οργανισμού στον οποίον οφείλονται ... δεν περιέχει διατάξεις για την αναγκαστική είσπραξη των καθυστερούμενων εισφορών, ούτε είναι εφαρμοστέα, κατά την ίδια ή άλλη νομοθεσία, η νομοθεσία για την είσπραξη των δημοσίων εσόδων (ν.δ. 356/1974) – νομοθεσία η οποία εφαρμόζεται για την είσπραξη των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου μόνο αν προβλέπεται

η εφαρμογή της από ειδική διάταξη – η είσπραξη ... είναι δυνατόν να επιδιωχθεί με την άσκηση αγωγής σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 2 του ν. 1406/1983» (ΣτΕ 1052/2004, σκ. 8). Αντιθέτως, όταν είναι η νομοθεσία του ασφαλιστικού οργανισμού, στον οποίον οφείλονται οι καθυστερούμενες ασφαλιστικές κρατήσεις, περιέχει διατάξεις για την αναγκαστική είσπραξη αυτών είτε η εν γένει κείμενη νομοθεσία προβλέπει ειδικώς για τον ασφαλιστικό αυτόν οργανισμό την εφαρμογή της νομοθεσίας για την είσπραξη των δημοσίων εσόδων (ν.δ. 356/1974), τότε για την είσπραξη των απαιτήσεών του από ληξιπρόθεσμες εισφορές το ασφαλιστικό ταμείο πρέπει να τηρήσει την προβλεπόμενη στον Κ.Ε.Δ.Ε. διαδικασία, με την έκδοση διοικητικών του πράξεων ως τίτλων βεβαιώσεως και αναγκαστικής εισπράξεως των απαιτήσεων αυτών κατά του εργοδοτικού φορέα, και όχι να ασκήσει το ένδικο βούθημα της αγωγής κατά αυτού (ΣτΕ 2801/2006).

Ειδικότερα, κατά τα πραγματικά περιστατικά της τελευταίας ως άνω αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Ταμείο Προνοίας Προσωπικού Ο.Σ.Ε. απαιτούσε από τον Ο.Σ.Ε. την καταβολή μη παρακρατηθεισών και μη αποδοθεισών, μεταξύ άλλων, εισφορών ασφαλισμένων – υπαλλήλων του Ο.Σ.Ε. επί των αποδοχών τους και κρατήσεων επί των εισιτηρίων του Ο.Σ.Ε., καθώς οι κρατήσεις αυτές, κατά νόμο, διενεργούνται με επιμέλεια του Ο.Σ.Ε., ο οποίος εν συνεχείᾳ αποστέλλει στο Ταμείο καταστάσεις με τα στοιχεία των κρατήσεων και αποδίδουν σε αυτό τις κρατήσεις αυτές δια καταθέσεως σε τραπεζικό του λογαριασμό. Με την τελευταία ως άνω απόφασή του, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι «..., ναι μεν στη νομοθεσία του αναιρεσίοντος Ταμείου δεν περιέχονται διατάξεις για την αναγκαστική είσπραξη καθυστερουμένων εισφορών, πλην, στο άρθρο 72 παρ. 1 του ν. 2084/1992 (ΦΕΚ Α 165/7.10.1992), το οποίο ισχύει εν προκειμένω, ως εκ του χρόνου ασκήσεως της ανωτέρω αγωγής (1.10.1994) ορίζονται τα εξής: "Οι απαιτήσεις των φορέων κοινωνικής ασφάλισης από ληξιπρόθεσμες εισφορές, πρόσθετα τέλη και επιβαρύνσεις, που προβλέπονται από τις ισχύουσες διατάξεις, εισπράππονται κατ' εφαρμογή του Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.) από τους φορείς ή τα ταμεία των φορέων αυτών ... Τίτλο βεβαίωσης και είσπραξης των ανωτέρω απαιτήσεων αποτελούν πράξεις του φορέα ή καταστάσεις οφειλετών, οι οποίες

συντάσσονται κατά τα οριζόμενα με απόφαση του Υπουργού Υγείας, Γρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων ...". Από τις τελευταίες αυτές διατάξεις προκύπτει ότι απαιτήσεις οργανισμών κοινωνικής ασφαλίσεως από ληξιπρόθεομες εισφορές, πρόσθετα τέλη και επιβαρύνσεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία εισπράττονται σύμφωνα με τον Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων (ΚΕΔΕ) · τίλο δε βεβαιώσεως και εισπράξεως των ανωτέρω απαιτήσεων αποτελούν, μεταξύ άλλων, οι σχετικές πράξεις του εκάστοτε ασφαλιστικού φορέα» (σκ. 7) και «κατ' ακολουθίαν τούτων, για την εισπράξη των ανωτέρω απηγούμενη σκέψη αναφερομένων εσόδων το ΤΑΠΠΟΣΕ θα έπρεπε να τηρήσει την προβλεπόμενη στον ΚΕΔΕ διαδικασία και όχι να ασκήσει το ένδικο βοήθημα της αγωγής ως έπραξε» (σκ. 9).

Στην ένδικη υπόθεση, το Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.) αποτελεί Ειδικό Ταμείο του Κράτους, επικουρικής συνταξιοδοτήσεως των δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων, ήτοι ασφαλιστικό οργανισμό, υπαγόμενο (από το έτος 2011) στην αρμοδιότητα και εποπτεία του (νυν) Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων. Η εισαγωγή και απόδοση των υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων ρυθμίζεται από τις διατάξεις των παρ. 1 και 2 του άρθρου 31 του π.δ. 422/1981, οι οποίες προβλέπουν ότι:

«1. Η εισπράξις των εις τα οικεία άρθρα του παρόντος αναφερομένων υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων εν γένει ενεργείται δι' εκπτώσεως επί των σχετικών ενταλμάτων πληρωμής ή ετέρων τίτλων πληρωμής (μισθοδοτικών καταστάσεων κ.λπ.) εισάγονται δε εις το Δημόσιον Ταμείον, εφ' όσον πρόκειται περί εξόδων προϋπολογισμού του Κράτους δια της εκδόσεως γραμματίων εισπράξεως υπό τον χρηματικόν λογαριασμόν "Μετοχικόν Ταμείον Πολιτικών Υπαλλήλων" αποδίδονται δε κατά τα υπό του άρθρου 1 του β.δ. 760/69 "περί αποδόσεως κρατήσεων επιβαλλομένων επί των εξόδων του προϋπολογισμού του Κράτους" οριζόμενα.

2. Προκειμένου περί εξόδων βαρυνόντων τον προϋπολογισμόν Ν.Π.Δ.Δ. η εισαγωγή και απόδοσης των υπέρ του Μ.Τ.Π.Υ. ενεργουμένων κρατήσεων ενεργείται κατά τα υπό των άρθρων 6 και 7 του π.δ. 584/1975 "περί του τρόπου και της διαδικασίας εξοφλίσεως των χρηματικών ενταλμάτων ή ετέρων τίτλων πληρωμής των Ν.Π.Δ.Δ. και εισαγωγής και αποδόσεως των υπέρ του Δημοσίου ή τρίτων κρατήσεων" οριζόμενα».

Ειδικότερα, το άρθρο 1 του β.δ. 760/1969 ορίζει ότι:

«1. Πάσαι αι επιβαλλόμεναι υπέρ του δημοσίου ή τρίτων κρατήσεις επί των εξόδων προϋπολογισμού του Κράτους εισάγονται εις το Δημόσιον Ταμείον, αι μεν υπέρ Δημοσίου δια της εκδόσεως γραμματίων εισπράξεως υπό τους οικείους κωδικούς αριθμούς εσόδων, αι δε υπέρ Τρίτων δια της εκδόσεως γραμματίων εισπράξεως υπό τους οικείους εκτός προϋπολογισμού λογαριασμούς.

2. Αι κατά την παρ. 1 του παρόντος άρθρου υπέρ τρίτων κρατήσεις αποδίδονται αυτοίς μέχρι της 10ης του επομένου της εισπράξεως μηνός, είτε δι' εντολών μεταφοράς προς την Τράπεζαν της Ελλάδος, είτε δια του παρά τοις Δημοσίοις Ταμείοις Γραφείου Παρακαταθηκών, είτε απ' ευθείας»,

ενώ τα άρθρα 6 και 7 του π.δ. 584/1975 ορίζουν ότι;

Άρθρο 6

1. Εφ' όσον παρά τω N.P.D.D. λειτουργεί ιδία Ταμιακή Υπηρεσία, πάσαι αι κατά την εξόφλησιν του χρηματικού εντάλματος πληρωμής ενεργούμεναι υπέρ του Δημοσίου και Τρίτων κρατήσεις, εισάγονται εις τον προϋπολογισμόν του N.P.D.D. υπό τον οικείον κωδικόν αριθμόν δια γραμματίου εισπράξεως.

2. Τα γραμμάτια εισπράξεως εκδίδονται βάσει συγκεντρωτικής καταστάσεως εις την οποίαν καταχωρούνται, αναλυτικώς και κατά χρονολογικήν σειράν εξοφλήσεως, αι ενεργηθείσαι εφ' εκάστου εξοφληθέντος τίτλου πληρωμής, κρατήσεις.

3. Αι ενεργούμεναι και εισαγόμεναι κατά τας διατάξεις των προηγουμένων παραγράφων του παρόντος άρθρου κρατήσεις, αποδίδονται εις το Δημόσιον ή τους Τρίτους, μέχρι της 15ης του επομένου της εξοφλήσεως των ενταλμάτων πληρωμής μηνός, εφ' όσον περί του χρονικού τούτου ορίου δεν ορίζεται άλλως υπό των κειμένων διατάξεων, δι' εντάλματος πληρωμής επί του οικείου κωδικού αριθμού του προϋπολογισμού του N.P.D.D., εκδιδομένου βάσει σχετικής αναλυτικής καταστάσεως κρατήσεων.

4. Άμα τη αποδόσει των κρατήσεων ειδοποιούνται εγγράφως περί τούτου υπό της Οικονομικής Υπηρεσίας του N.P.D.D. οι περί αν κρατήσεις δικαιούχοι, προς ους αποστέλλεται αναλυτική κατάστασις των αποδοθεισών κρατήσεων.

Άρθρο 7

1. Εφ' όσον την διαχείρισιν του Ν.Π.Δ.Δ. ενεργεί η Τράπεζα της Ελλάδος ή έτερος Πιστωτικός Οργανισμός, αι επί των χρηματικών ενταλμάτων αναγραφόμεναι κρατήσεις πληρώνονται δι' επιταγών ή εντολών μεταφοράς.

2. Εντός του πρώτου δεκατεινθημέρου εκάστου μηνός, εφ' όσον περί του χρονικού τούτου ορίου δεν ορίζεται άλλως υπό των κειμένων διατάξεων, τα Ν.Π.Δ.Δ., ων την διαχείρισιν ασκει η Τράπεζα της Ελλάδος ή έτερος Πιστωτικός Οργανισμός υποχρεούνται να προβαίνουν εις την απόδοσιν των υπέρ του Δημοσίου και Τρίτων κρατήσεων επί των κατά τον προηγούμενον μήνα εκδοθέντων και εξοφληθέντων χρηματικών ενταλμάτων, των μεν αφορωσάν εις το Δημόσιον δι' επιταγής εκδίδομένης εις διαταγήν του αρμόδιου Δημοσίου Ταμείου, των δε αφορωσάν εις τρίτους, είτε δι' επιταγής εκδίδομένης εις διαταγήν της Τραπέζης της Ελλάδος ή ετέρου Πιστωτικού Οργανισμού, είτε δι' εντολής μεταφοράς.

Αι εις διαταγήν των Δημοσίων Ταμείων εκδίδομεναι επιταγαί γίνονται δεκταί υπό τούτων, ανεξαρτήτως ποσού, έναντι εκδόσεως τριπλοτύπων εισπράξεως, τα οποία αποστέλλονται μερίμνη αυτών εις τα ενδιαφερόμενα Ν.Π.Δ.Δ.

...

3. Το αρμόδιον δργανον του Ν.Π.Δ.Δ. κατά την εξόφλησιν των χρηματικών ενταλμάτων, προέρχεται χρεώσει του προϋπολογισμού των εξόδων υπό τον οικείον κωδικόν αριθμόν και δια το συνολικόν ποσόν του χρηματικού εντάλματος, εις πίστωσιν:

α) Του παρά τη Τραπέζη προιημένου λογαριασμού Ταμιακής διαχειρίσεως, δια το καθαρόν εις δικαιούχον ποσόν δι' ο εξεδόθη η σχετική επιταγή πληρωμής ή εντολή μεταφοράς και β) του τρεχούμενου εκτός προϋπολογισμού λογαριασμού "ΑΠΟΔΕΚΤΑΙ ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ", προιημένου κατά δικαιούχον δια τας επί του εντάλματος αναγραφομένας κρατήσεις υπέρ Δημοσίου και Τρίτων. Ο τρεχούμενος ούτος λογαριασμός τακτοποιείται δια της, κατά τα εν τω πρώτω εδαφίω της παρ. 2 του παρόντος άρθρου ορίζομενα, εκδόσεως της αντιπροσωπευτικής των ενεργηθειοών κρατήσεων επιταγής, πιστώσει του παρά τη Τραπέζη λογαριασμού ταμιακής διαχειρίσεως.

4. Πάσα εγγραφή ποσού, εις πίστωσιν των εν τη προηγουμένη παραγράφω τρεχουμένων λογαριασμών "ΑΠΟΔΟΤΕΑΙ ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ", πραγματοποιείται δια της εκδόσεως των προβλεπομένων υπό των κειμένων

διατάξεων του Ν.Π.Δ.Δ. παραστατικών εισπράξεως, εφ' αν θ' αναγράφηται η ένδειξις, διπλά στην πιστώσει του οικείου λογαριασμού αποδοτέων κρατήσεων, ως και ο αριθμός του χρηματικού εντάλματος εις ο αφορά.

5. Το αρμόδιον όργανον του Ν.Π.Δ.Δ. καταχωρεί εις τας καταστάσεις των κρατήσεων τας, δι' έκαστον εξοφληθέν, διαρκούντος του μηνός, χρηματικόν ένταλμα, αναλογούοας υπέρ Δημοσίου και Τρίτων κρατήσεις, αντίγραφα των οποίων διαβιβάζει μόνον εις τους δικαιούχους τρίτους προς ενημέρωσίν των, ποιουμένων, εν τω διαβιβαστικώ εγγράφω, μνείαν και του αριθμού της εκδοθείσης οικείας επιταγής πληρωμής ή εντολής μεταφοράς».

Εκ των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι η προθεσμία αποδόσεως των υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. ενεργουμένων κρατήσεων είναι 10ήμερη για τις υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεις που το Δημόσιο οφείλει να διενεργεί και 15ήμερη για τις υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεις που τα Ν.Π.Δ.Δ. οφείλουν να διενεργούν. Για την περίπτωση, δε, καθυστερήσεως εισαγωγής και αποδόσεως των υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων προνοεί η παρ. 6 του άρθρου 31 του π.δ. 422/1981, η οποία προβλέπει ότι:

«Το Μετοχικόν Ταμείον εν ουδεμιά περιπτώσει στερεῖται του δικαιώματος να εισπράξῃ τας οφειλομένας κρατήσεις μετά του νομίμου τόκου εάν η εισπραξίς αυτού δεν εγένετο δια κρατήσεως εκ του μισθού μηνός τινός εξ οιουδήποτε λόγου, δικαιούμενον εν πάσῃ περιπτώσει να εισπράξῃ αυτάς διοικητικώς κατά τον νόμον περὶ εισπράξεως δημοσίων εσόδων και δια των υπό των νόμων τούτων επιτρεπομένων νομίμων αναγκαστικών μέσων ή δια κρατήσεων εκ των αποδοχών του υπαλλήλου είτε δια του Ταμείου του Μετοχικού Ταμείου είτε δια των λοιπών δημοσίων Ταμειών»,

σε συνδυασμό με την διάταξη του άρθρου 73 του π.δ. 422/1981, ήτοι της ειδικής διατάξεως της νομοθεσίας του Μ.Τ.Π.Υ. περί εφαρμογής των διατάξεων του Κ.Ε.Δ.Ε. για την είσπραξη των κάθε είδους απαιτήσεών του, η οποία προβλέπει ότι:

«Πάσα οφειλή προς το Ταμείον προερχομένη εξ οιασδήποτε αιτίας επιβαρύνεται δια τόκου, λογιζομένου αφ' ης έδει να καταβληθή ημέρας. Η αναγκαστική εισπραξίς των εις το Μ.Τ.Π.Υ. ανηκόντων εσόδων, ως και των εξ οιασδήποτε άλλης αιτίας εις αυτό οφειλομένων, ενεργείται υπό του Ταμείου αυτού κατά τας περὶ εισπράξεως των δημοσίων εσόδων διατάξεις».

Λαμβανομένης υπ' όψιν της προαναφερθείσας πταγίας νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας και των διοικητικών δικαστηρίων, από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι:

Το Δημόσιο και τα Ν.Π.Δ.Δ., τα οποία, κατά τον νόμο και κατά το Σύνταγμα, υποχρεούνται στην διενέργεια επί των μισθιδοτικών καταστάσεων και επί των ενταλμάτων πληρωμής δαπανών των υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων (επί αποδοχών υπαλλήλων και επί δαπανών, αντιστοίχως) και στην απόδοση αυτών στο Μ.Τ.Π.Υ., οφείλουν να τηρήσουν τις προαναφερθείσες προθεσμίες, δηλαδή για το Δημόσιο την 10η του επομένου μηνός, κατά τον οποίο έπρεπε να εισπραχθούν οι εν λόγω κρατήσεις, και για τα Ν.Π.Δ.Δ. την 16η του επομένου της εξοφλήσεως των ενταλμάτων πληρωμής δαπανών μηνός.

Διαφορετικά, μετά την πάροδο των προθεσμιών αυτών, οι εν λόγω κρατήσεις καθίστανται ληξιπρόθεσμες και το σύνολο των καθυστερούμενων και οφειλόμενων αυτών κρατήσεων καταλογίζεται αναγκαστικώς από το Μ.Τ.Π.Υ., με πράξη βεβαιώσεως αυτών, εις βάρος του Δημόσιου ή του Ν.Π.Δ.Δ., το οποίο υποχρεούτο στην διενέργεια επί των μισθιδοτικών καταστάσεων και επί των ενταλμάτων πληρωμής δαπανών των υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων (επί αποδοχών υπαλλήλων και επί δαπανών, αντιστοίχως) και στην απόδοση αυτών στο Μ.Τ.Π.Υ. Και τούτο, σύμφωνα με την υπ' αριθ. 3021/2002 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (σκ. 4) και σε συνδυασμό με την διάταξη της παρ. 6 του άρθρου 31 του π.δ. 422/1981, η οποία ρητώς προβλέπει το δικαίωμα του Μ.Τ.Π.Υ. να εισπράξει (προφανώς και από το Δημόσιο ή το Ν.Π.Δ.Δ.) τις οφειλόμενες κρατήσεις, μετά του νομίμου τάκου, διοικητικώς κατά τον Κ.Ε.Δ.Ε.

Έτσι, όπως προκύπτει και από την υπ' αριθ. 2801/2006 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (πρβλ. και ΣτΕ 1052/2004), για την είσπραξη των απαιτήσεων του από ληξιπρόθεσμες κρατήσεις το Μ.Τ.Π.Υ. πρέπει να τηρήσει την προβλεπόμενη στον Κ.Ε.Δ.Ε. διαδικασία, με την έκδοση διοικητικών του πράξεων ως τίτλων βεβαιώσεως και αναγκαστικής εισπράξεως των απαιτήσεων αυτών κατά του Δημοσίου ή του Ν.Π.Δ.Δ., και όχι να ασκήσει το ένδικο βοήθημα της αγωγής κατά αυτού.

Εν προκειμένω, η προσβαλλομένη πράξη αποτελεί ακριβώς αυτόν τον τίτλο βεβαιώσεως κατά του εφεσιβλήτου Ν.Π.Δ.Δ., για την εν συνεχείᾳ αναγκαστική είσπραξη των οφειλομένων κρατήσεων του από αυτό και, ως εκ

τούτου, έχει νομίμως εκδοθεί. Κρίνοντας αντίθετα, η εκκαλουμένη απόφαση είναι εσφαλμένη και πρέπει να εξαφανιστεί.

4) Περαιτέρω, η κρίση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ότι «... ανεξαρτήτως του τρόπου εισπραξής της, αν δηλαδή αποδίδεται στο ταμείο από τον προμηθευτή ...» (σκ. 5) και «... ανεξαρτήτως του τρόπου εισπραξής τους» (σκ. 8) είναι απολύτως εσφαλμένη και ουδέν έρεισμα βρίσκεται σε κάποια διάταξη της νομοθεσίας. Δηλαδή από καμία διάταξη του Καταστατικού του Μ.Τ.Π.Υ. ή εν γένει της νομοθεσίας δεν προκύπτει υποχρέωση καταβολής της υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεως επί δαπανών από τον προμηθευτή απευθείας στο Μ.Τ.Π.Υ., αλλά, αντιθέτως, ο μοναδικός τρόπος εισπράξεως όλων των ειδών των υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων είναι η έκπτωση από τον εκκαθαριστή του εκάστοτε φορέα των κρατήσεων αυτών επί των σχετικών ενταλμάτων πληρωμής (δαπανών ή μισθιδοσίας) και η απόδοσή τους στο Μ.Τ.Π.Υ., όπως ο μοναδικός αυτός τρόπος εισπράξεως προβλέπεται στις παρ. 1 και 2 του άρθρου 31 του π.δ. 422/1981. Ουδείς άλλος τρόπος εισπράξεως των κρατήσεων αυτών προβλέπεται στην νομοθεσία και απορίας άξιο παραμένει από πού άντλησε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο την ιδέα ότι υφίσταται και έτερος τρόπος εισπράξεως αυτών (απευθείας απόδοσή τους από τον προμηθευτή στο Μ.Τ.Π.Υ.).

5) Ειπιπροσθέτως, σημειώνουμε ότι η προαναφερθείσα κρίση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ότι υπόχρεος για τις υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεις επί δαπανών ή αποδοχών είναι μόνο ο προμηθευτής ή ο υπόλληλος, αντιστοίχως, τελεί σε πλήρη αντίφαση προς την κρίση της υπ' αριθ. 5332/2019 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, σύμφωνα με την οποία «... η προσβαλλόμενη πράξη, ως προς το κεφάλαιό της, με το οποίο επιβάλλονται κρατήσεις επί της μισθιδοσίας μετόχων και συναφείς τόκοι, ..., παρίσταται νόμιμη». Με την εκεί κρίση του ότι απόφαση του Δ.Σ. του Μ.Τ.Π.Υ., με την οποία «καταλογίστηκαν» σε φορέα οι υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεις επί της μισθιδοσίας μετόχων, οι οποίες λόγω παραλείψεως των οργάνων του φορέα δεν παρακρατήθηκαν ή/και δεν απεδόθησαν στο Μ.Τ.Π.Υ., παρίσταται νόμιμη, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών ουσιαστικώς κλονίζει την κρίση της εκκαλουμένης αποφάσεως σχετικώς με τις υπέρ

Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεις και τον υπόχρεο καταβολής αυτών, αφού εκείνη επιφυλάσσει διαφορετική αντιμετώπιση για τις υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεις επί της μισθιδοσίας μετόχων και για αυτές αποδέχεται ως υπόχρεο τον εργοδοτικό δημόσιο φορέα, μολονότι η διενέργεια και απόδοση και των δύο ειδών κρατήσεων (επί δαπανών αφ' ενδικής και επί μισθιδοσίας αφ' ετέρου) ερείπεται, δύσον αφορά τα ν.π.δ.δ., αποκλειστικώς στην αυτή και μόνη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 31 του π.δ. 422/1981 (ενώ για το Ελληνικό Δημόσιο η διάταξη αυτή είναι εκείνη της παρ. 1 του άρθρου 31 του π.δ. 422/1981). Σε κάθε περίπτωση, η αντίφαση αυτή γεννά εύλογη αμφιβολία για την ορθότητα της κρίσεως της εκκαλουμένης αποφάσεως.

6) Τέλος, επισημαίνουμε ότι, ιδίως για τις κρατήσεις επί δαπανών, υπάρχει και τρόσθετη διάταξη νόμου, η οποία καθιστά υπόχρεο προς απόδοση τον εφεσίβλητο φορέα και την οποία ευθέως παραβιάζει η εκκαλουμένη απόφαση. Ειδικότερα, με το άρθρο 47 του ν. 4257/2014 τροποποιήθηκε η διάταξη της παρ. 5 του άρθρου 9 του ν. 4071/2012 ως εξής «*5. Στα έργα των Δήμων και των Περιφερειών, όταν γίνεται ρητή μνεία στα συμβατικά τεύχη δημοπράτησης σύμφωνα με την παρ. 7 του άρθρου 17 του ν. 3669/2008, μπορεί να διαχωρίζονται οι τημές και να προστίθεται στο τέλος ποσοστό γενικών εξόδων και οφέλους του εργολάβου που ορίζεται σε 18% ανεξαρτήτως της πηγής χρηματοδότησης. Για έργα των οποίων η Διακήρυξη δημοσιεύθηκε πριν την ισχύ του παρόντος, το ποσοστό για τα γενικά έξοδα και το όφελος του εργολάβου και οι κρατήσεις υπέρ τρίτων, οι οποίες βαρύνουν τον ανάδοχο, είναι αυτά τα οποία έχουν αριστεί στη διακήρυξη της δημοπρασίας. Για τις συμβάσεις του προηγούμενου εδαφίου οι κρατήσεις υπέρ τρίτων, οι οποίες δεν προβλέφθηκαν στη Διακήρυξη της δημοπρασίας βαρύνουν τον κύριο του έργου και αποδίδονται από αυτόν*

. Προκύπτει σαφώς, δηλαδή, ότι στις ένδικες συμβάσεις, αφού ο έλεγχος αφορούσε τα έτη 2004-2014 (άλλωστε από 01.01.2015 καταργήθηκε η ένδικη κράτηση), άρα και Διακηρύξεις που δημοσιεύθηκαν πριν τον ν. 4257/2014, υπόχρεος για τις υπέρ τρίτων κρατήσεις που δεν αποδόθηκαν είναι ο κύριος του έργου, ήτοι η εφεσίβλητη Περιφέρεια, αφού, σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν. 1418/84 (ΦΕΚ 23 Α') «Δημόσια έργα και ρυθμίσεις συναφών θεμάτων», «"Έργοδότης" ή "κύριος

του έργου" είναι το δημόσιο ή άλλο νομικό πρόσωπο του δημόσιου τομέα για λογαριασμό του οποίου καταρτίζεται η σύμβαση ή κατασκευάζεται το έργο».

Κατά συνέπεια, η εκκαλούμενη απόφαση πρέπει, ως προς τα ανωτέρω κεφάλαιά της και για τους ανωτέρω λόγους, να εξαφανισθεί, κατά παραδοχή της παρούσας εφέσεως, και η προσφυγή του νυν εφεσιβλήτου να απορριφθεί.

Γ. Η ΦΥΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Σύμφωνα με το άρθρο 1 του κωδ. Π.δ/τος 422/81, «Το Μετοχικόν Ταμείον Πολιτικών Υπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.), Ειδικόν Ταμείον του Κράτους, επικουρικής συνταξιοδοτήσεως των δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων, ... υπάγεται ως εκ του τεταγμένου αυτών σκοπού εις την αρμοδιότητα του Υπουργείου Οικονομικών, διοικείται δε και λειτουργεί κατά τας διατάξεις του ν. 1636/1919 "περί Μ.Τ.Π.Υ." και του Καταστατικού της 12ης Ιουλίου 1919, εγκριθέντος διά του Β.Δ. της 9 Αυγούστου 1919 "περί εγκρίσεως του Καταστατικού του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων" ...». Στην παρ. 2 του άρθρου 4 του αυτού Π.δ/τος ορίζεται ότι «Ο Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου εκπροσωπεί το Μετοχικόν Ταμείον ενώπιον των Δικαστηρίων και πάσης άλλης Αρχής, ενεργών εν τας περιπτώσεσι ταύταις μετά προηγουμένην απόφασιν του Συμβουλίου», στο δε άρθρο 8 του ίδιου Π.δ/τος ορίζεται ότι «Το Διοικητικό Συμβούλιον του Μ.Τ.Π.Υ. διοικεί, διαχειρίζεται και διαθέτει την περιουσίαν του Ταμείου κατά την κρίσιν αυτού και συμφώνως προς τας διατάξεις του παρόντος ...».

Περαιτέρω, με την παρ. 1 του άρθρου 19 του ν. 2386/1996 ορίστηκε ότι «Το Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.) είναι αποκεντρωμένη υπηρεσία του Υπουργείου Οικονομικών και διοικείται από Διοικητικό Συμβούλιο (Δ.Σ.) σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις». Στις δε περ. α' και β' της παρ. 3 του κεφαλαίου Γ' του άρθρου 138 του ν. 4052/2012 (ΦΕΚ 41/A/01.03.2012) προβλέπεται ότι «α. Όπου στην ισχύουσα νομοθεσία προβλέπεται υπαγωγή, κατά οποιονδήποτε τρόπο, του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.) στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Οικονομικών, νοείται, από την έναρξη ισχύος του Ν. 4024/2011 (Α' 226), το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, ιδίως στις διατάξεις της

παραγράφου 1 του άρθρου 19 του ν. 2386/1996 (Α' 43) και στις διατάξεις του π.δ. 94/2011 (Α' 225). β. Η περίπτωση α' της παραγράφου 1 του άρθρου 3 του ν. 4024/2011 (Α' 226) αντικαθίσταται ως εξής: "1α. Από την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, το Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.) υπάγεται στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και εποπτεύεται από την Γενική Γραμματεία Κοινωνικών Ασφαλίσεων".

Τέλος, το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, όπως μετονομάστηκε αρχικώς με το Π.Δ. 85/2012 (ΦΕΚ 141/A/21.06.2012) σε Υπουργείο Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας και εν συνεχείᾳ με την παρ. 1 του άρθρου 5 του Π.Δ. 24/2015 (ΦΕΚ 20/A/27.01.2015) σε Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, μετονομάστηκε εντέλει σε Υπουργείο Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης με την παρ. 1 του άρθρου 27 του ν. 4320/2015 (ΦΕΚ 29/A/19.03.2015). Ήδη, το Υπουργείο Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης μετονομάστηκε σε Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, σύμφωνα με το πρώτο εδάφιο της παρ. 2 του άρθρου 4 του Π.Δ. 81/2019 (ΦΕΚ 119 Α').

Από τις ως άνω διατάξεις προκύπτει ότι το Μ.Τ.Π.Υ. είναι αποκεντρωμένη δημόσια υπηρεσία, η οποία υπάγεται στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων (ΥΠ.Ε.Κ.ΥΠ.).

Το Ταμείο χαίρει διοικητικής ανεξαρτησίας και διεξάγει το ίδιο τις δίκες, οι οποίες το αφορούν, ως αυτοδιοικούμενη υπηρεσία του Δημοσίου έχουσα την ικανότητα να είναι διάδικος, νομίμως δε παρισταται ενώπιον του Δικαστηρίου Σας (βλ. ΣτΕ 718/2010, 1591/2010, 2368/2007, 2540/1997, 604/1995, 2931/1994, Α.Ε.Δ. 19/1993) και απολαμβάνει των ίδιων με το Ελληνικό Δημόσιο προνομίων σύμφωνα με το Π.Δ. 422/1981 (άρθρο 72 παρ. 3).

Επειδή εκ των ανωτέρω προκύπτει με σαφήνεια ότι για το παραδεκτό της παρούσας εφέσεως δεν απαιτείται εκ μέρους του εκκαλούντος Ταμείου η καταβολή παραβόλου,

Επειδή η παρούσα έφεση είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και όσους επιφυλασσόμαστε να προβάλλουμε με δικόγραφο προσθέτων λόγων εφέσεως

ΖΗΤΟΥΜΕ

Να γίνει δεκτή η παρούσα έφεση.

Να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη υπ' αριθ. 11913/2020 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος 30^{ων}), ώστε να απορριφθεί η από 17.03.2017 και υπ' αριθ. εισαγ. ΠΡ2488/20.03.2017 προσφυγή της νων εφεσιβλήτου Περιφερείας Ιονίων Νήσων.

Να καταδικασθεί το εφεσιβλήτο στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Αθήνα, 27 Οκτωβρίου 2020

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

Ψηφιακά υπογεγραμμένο από DIMITRIOS
DIAMANTOPOULOS

Ημερομηνία: 2020.10.27 15:59:09 ΕΕΤ

Δημήτριος Τ. Διαμαντόπουλος

Δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω

(Α.Μ. 23640 / Δ.Σ.Α.)

Λυκούργου 12, 10551 Αθήνα

Τηλ.: 2131500222 / 6945476731

E-mail: d.diamantopoulos@mtpv.gr

Αποδεικτικό Κατάθεσης Δικογράφου

Δικαστήριο: Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών

Διαδικασία: Έφεση κατά αποφάσεων Τριμελούς για διαβίβαση

Ημερομηνία και ώρα κατάθεσης: 27/10/2020 16:08:42

Κατ. Εγγραφου: Έφεση κατά αποφάσεων Τριμελούς για διαβίβαση

Αριθμός: ΕΦ3160/2020

Ημένια Πρωτ.: 27-10-2020

Εκκαλών: Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.)

Εφεσιβλητος: Περιφέρεια Ιονίων Νήσων (ως προς την Περιφερειακή Ενότητα Ζακύνθου)

Προσβ. Πράξη: Υπ' αριθ. 11913/2020 απόφαση Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος 30ου)

Καταθέτης: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Υπογράφοντες: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Παράβολο: Οχι

Γραμμάτιο
Προεισπράξης: Οχι

Κατασταση: Πρωτοκολλημένο - Απροσδιόριστη

Κωδικάς
Παρακολούθησης
Υπόθεσης:

Εθνικός Αριθμός
Υπόθεσης:

ΠΡΑΞΗ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ

Αριθμός Εισαγωγής: ΕΦ3160/27-10-2020

Σήμερα την 27/10/2020 περιήλθε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, το παραπάνω δικόγραφο με τη διαδικασία της ηλεκτρονικής κατάθεσης, το παρέλαβε η δικαστικός υπάλληλος Τριανταφύλλου Δωροθέα και στρέφεται κατά της Α11913 (30/07/2020) / ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα 30ο).

Η Παραλήπτρια

Τριανταφύλλου Δωροθέα

